

δρον ἀνὰ χεῖρας καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ μέ-
ρος τῆς συναθροίσεως.

Ὅτε εἶδε τὰς τάξεις τῶν παρεστώτων
ἀρκετὰ πυκνάς, ὥστε νὰ δύναται νὰ εἴπῃ,
ὅτι ἅπκς ὁ στρατὸς ἀντεπροσωπεύετο
διὰ τῶν ἀξιωματικῶν του, ἀνέπτυξε τὴν
ἡμερησίαν διαταγὴν καὶ τὴν ἀνέγνω-
σεν.

Παγερὰ σιωπὴ ἐπεκράτει μεταξὺ τῶν
ὁμίλων τῶν ἀνδρείων ἐκείνων εὐπατριδῶν,
οἵτινες ἐγίνωσκον ὡς ἐγγίστα τὸ περιεχό-
μενον τοῦ ἐγγράφου. Τὸ περιεχόμενον ἐ-
καίνο ἦτο ἡ ἀτίμωσις ὅλων, διότι εἰς ἓνα
στρατὸν ὁ ἀνδρεὺς καὶ ὁ δειλός, ὁ ἔντι-
μος καὶ ὁ δόλιος, ὁ καλὸς καὶ ὁ κακὸς
ἔχουσιν ἀλληλεγγύην μεταξύ των, ὡς τὰ
μέλη ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ σώματος.

Μεταξὺ τῶν μάλλον τεθλιμμένων διε-
κρίνοντο οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ἐλαφροῦ ἱπ-
πικοῦ, εἰς τὸ οἰκόσημον τῶν ὁποίων ἡ
προδοσία ἐνὸς καὶ μόνου ἐνεκόλαπτε στίγ-
μα. Ὁ Ρυβαντέλ συνειθισμένος νὰ βαδί-
ζῃ πρῶτος εἰς τὰς παρατάξεις, εἰς τὸ
πῦρ, εἰς τὰς ἐπισήμους ὑποδοχάς, ἐκρύ-
πτετο εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν ὕπαιθρον
τῶν κατωτέρων ἀξιωματικῶν, θωπεύων
τοὺς ἐπιχρύσους κόμβους τοῦ τελαμῶνος
τοῦ ξίφους του.

Ὁ Λουβοὰ ἀνέγνωσε διὰ τῆς ἰσχυρᾶς
καὶ ὑπὲρ ποτε ἐντόνου φωνῆς του τὰ ἐ-
πόμενα :

«Λουδοβίκος κλπ.

»Μαθόντες καὶ ἐξακριβώσαντες αὐτο-
προσώπως, ὅτι εἰς τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ
ἡμετέρου σώματος τοῦ ἐλαφροῦ ἱππικοῦ,
ὁ κύριος Λαβερνὴ, ἐγκατέλιπε τὴν θέσιν
του καὶ ἐγένετο ἄφροντος τὴν ἐσπέραν τῆς
9 Ἀπριλίου γινώσκοντες πρὸς τοῦτοις
ἐξ ἀσφαλοῦς πηγῆς, ὅτι νῦτομόλησε πρὸς
τὸν ἐχθρόν, ὑποπασάων οὕτω εἰς ἐγκλημα
ἐσχάτης προδοσίας, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν
εἶνε τὸ μυσαρότατον τῶν ἐγκλημάτων
του, οὐδὲ τὸ πρῶτον, διότι ἅπαξ ἤδη ἠν-
δοκήσαμεν ν' ἀπονεύμεν εἰς αὐτὸν χά-
ριν, κηρύσσομεν τὸν ρηθέντα Λαβερνὴ
ἐκπτωτον τοῦ βαθμοῦ του καὶ πάσης δι-
αικίσεως, ἐκπτωτον ἐπίσης ἀπὸ τὸν τί-
τλον τῆς εὐγενείας καὶ διατάσσομεν πάν-
τας τοὺς ἀρχηγούς τῶν ἡμετέρων στρα-
τῶν νὰ τὸν καταδιώξωσι καὶ τὸν συλλά-
βωσιν ὅπουδήποτε καὶ ἂν εὐρίσκειται.

»Διατάσσομεν πάντα ἀξιωματικὸν ἡ
στρατιώτην τῶν ἡμετέρων στρατευμάτων
νὰ τὸν παρεδῶσιν πρὸς τὸν ἀστυνόμενον τοῦ
συντάγματος, ὅπως ὑποστῇ ταχέως τὴν
δέουσαν τιμωρίαν.

»Ὁ εἰρημένος Λαβερνὴ θὰ τουφεκισθῇ
ἀμέσως, ἀνεὺ διαδικασίας καὶ ἀνεκκλη-
τως! ἡ περὶ ἧς πρόκειται θανατικὴ ἐκτέ-
λεσις γενήσεται εἰς τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον
θὰ ὀρίσῃ ὁ ἀρμόδιος σωματάρχης. Τοῦτό
ἐστὶ τὸ ἡμέτερον θέλημα.»

Αἱ πένθιμοι αὗται διατυπώσεις, ὡς ὑ-
παγορευθεῖσαι ὑπὸ ἀκατασχέτου μίσους,
οὐδένα συνεκίνησαν καὶ εἰς οὐδένα προ-
ξένησαν ἀγανάκτησιν· τὸ αἶσθημα τῆς
τιμῆς εἶνε τόσο ἰσχυρὸν ἐν τῇ καρδίᾳ
τῶν Γάλλων, ὥστε καταπνίγεται ἐν αὐτῇ
πᾶν αἶσθημα εὐσπλαχνίας, ἡ δὲ κατὰ

τῶν προδοτῶν ἀγριότης καλεῖται κα-
θῆκον.

Πᾶσα ἡ ὁμήγυρις ἡκροάσθη ἐν σιγῇ.
Οἱ ἀξιωματικοὶ ἡσυχολήθησαν διαρκούσης
τῆς ἀναγνώσεως ν' ἀπομακρύνων ἐκείθεν
τοὺς στρατιώτας, οἵτινες θὰ ἠδύναντο νὰ
τὴν ἀκούσωσιν. Ἐθεάθησαν οἱ σωματάρ-
χει τῶν ἐπιλέκτων, τῶν σωματοφυλάκων
καὶ ἄλλων σωμάτων πλησιάζοντες πρὸς
τὸν Ρυβαντέλ καὶ τοὺς ἐλαφροὺς ἱππεῖς
διὰ νὰ τοὺς ἐκφράσωσι τὰ συλλυπητήριά
των ὡς ἐν ἡμέρᾳ κηδείας. Καὶ τῷ ὄντι,
ἦτο διὰ τὸ σύνταγμα ἡ κηδεὶα τῆς τι-
μῆς του.

Ἐξέφρασαν τινες ταπεινὴ τῇ φωνῇ τὴν
παρατήρησιν, καὶ πρῶτος μεταξὺ αὐτῶν
ὁ Ρυβαντέλ, ὅτι αἱ ἐκφράσεις τῆς ἡμερη-
σίας διαταγῆς ἦσαν σφοδραί, ἐμπαθεῖς,
σκληραί· ὅτι ἐκαίνη ἡ ρήτρα αὐτῆς δι' ἧς
ἡ τιμωρία ἐνὸς ἀξιωματικοῦ ἀφίνετο εἰς
τὸν πρῶτον τυχόντα χυδαῖον στρατιώτην
ἦτο ἐπιβαρύνει τῆς ποινῆς ὀδυνῶν διὰ
τὸ σῶμα τῶν ἀξιωματικῶν· ὅτι ἦτο πολὺ
σκληρὸν νὰ ἐξαναγκασθῇ εἰς σωματάρχης
νὰ θανατώσῃ ὡς δῆμιος ἀνεὺ διαδικασίας
καὶ ἐφέσεως τὸν οὕτω πως ἀτιμασθέντα
ἀτυχῇ πταίστην· ὅτι τέλος ἡ διάταξις
ἡ ἀναφερομένη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἦτο ἀ-
πάνθρωπος καὶ μυσαρά, ὡς ἐξουσιοδοτοῦσα
τὸν βίαιον θάνατον ἐνὸς ἀνθρώπου εἰς τὸ
πρῶτον μέρος, ὅπερ ἤθελεν ἐκλέξῃ ἡ ἰδι-
οτροπία ἐνὸς σωματάρχου· ὅτι δυνάμει
αὐτῆς, ἐπὶ παρδείγματι, οὐτινος τὸ πρὸς
τὸν καταδίκον μῖσος ἦτο πασίγνωστον,
ἠδύναντο νὰ ἐκλέξῃ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀ-
ποφάσεως, τὸ μέρος ἀκριβῶς ὅπου ὁ κα-
τάδικος εἶχε συγγενεὺς καὶ φίλους.

Ταῦτα πάντα ἐφαίνοντο ὑπερβολικά·
ἀλλὰ τὸ ἠθικὸς εἰδεχθὲς τῆς ἀποφάσεως
ἐπεβάρυνε τὸν Λουβοὰ, οὐτινος ἀνεγνώ-
ριζον πάντες τὸν φιλέλδικον καὶ πικρό-
χολον κάλαμον.

Ὡς πρὸς τὸ ἀπαίσιον τῆς πραγματι-
κῆς ἐφαρμογῆς, οἱ ἀξιωματικοὶ ὀλίγον ἐ-
μερίμνω, συλλογίζόμενοι ὅτι ὁ Λαβερνὴ,
ἀφοῦ ἐδραπέτευσεν, ἐγίνωσκε καλῶς τί ἐ-
πραττε καὶ δὲν θὰ ἐξετίθετο δι' ἄφρονος
ἐπανόδου εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῶν
αὐστηρῶν διατάξεων τῆς ἡμερησίας δια-
ταγῆς.

Ἐκαστος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν σκηνὴν
του ἡεῖς τὴν θέσιν του, μετὰ δὲ τὴν ἡ-
μερησίαν διαταγὴν τοῦ ἀστυνόμου τοῦ
στρατοῦ, ὁ κύριος Βωμπὰν ἀνέγνωσε τὴν
ἰδικήν του, ἥτις εὐτυχῶς ἐξήλειψεν ἐξ ὅ-
λων τῶν πνευμάτων τὰς πενήθιμους ἐντυ-
πώσεις τῆς ἄλλης, διότι ὑπέσχετο ὅτι ἐ-
μελλε νὰ λάβῃ χώραν ἡ ἀποφασιστικὴ ἐ-
φοδος κατὰ τοῦ τελευταίου ἀπομένοντος
οχυρώματος τῆς πολιορκουμένης πόλεως.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Λουβοὰ, ὡς πάντες οἱ ἄλ-
λοι, ἐγίνωσκε μέχρι τίνος σημείου εἶχε
βάλει. Δὲν ἤλπιδε βεβαίως ὅτι θὰ ἐξετε-
λεῖτο προσεχῶς ἡ εἰς θάνατον καταδίκη
τοῦ Λαβερνὴ. Τοιαύτη εὐτυχία ὑπερέ-
βαινε τὰς ἐλπίδας του. Ἀλλ' εἶχε καταρ-
ρίψει, ἐξευτελίσει, σπιλώσει διὰ παντός
τὸν ἐχθρόν του· τὸ τοιοῦτο δὲ ἤξιζε πε-
ρισσότερον τοῦ θανάτου του. Ἄλλως τε,

πρὸς ἐπίμετρον τῆς ἐπιτυχίας, ὁ ὄλεθρος
τοῦ Λαβερνὴ ἐπιτελεῖτο διὰ τῆς ὁμολο-
γίας τοῦ βασιλέως, διὰ τῆς ὑπογραφῆς
του, τῇ σιωπηλῇ συγκαταθέσει ὁλοκλή-
ρου τοῦ στρατοῦ. Ὁ Λουβοὰ ἐξτελεῖ τὸ
καθῆκόν του ἐκδικούμενος ἐνταυτῷ. Ἐ-
σφαζε τὸν ἐχθρόν του διὰ τῆς μαχαίρας
τοῦ νόμου. Καὶ ἡ κυρία Μαιντενῶν, ἡ το-
σάκκις ἀδάμακτος, ἡ τοσάκκις νικηφόρος
εἰς τοὺς ἔνεκα τοῦ Λαβερνὴ ἀγῶνας, ἡ
κυρία Μαιντενῶν, ἥς τὸ πῦρ ἀπὸ τινων ἡ-
μερῶν ἡλαττοῦτο ὅπως τὸ τοῦ Μόνε, ἐ-
μελλε τέλος τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Λουβοὰ καὶ
τῆς δικαιοσύνης νὰ ἐξαναγκασθῇ ν' ἀνα-
κράξῃ : «Θανατωθήτω ὁ προστατευόμε-
νός μου ! Θανατωθήτω ὁ προδότης !»

Τὸ περὶ Ἀντωνιέττας ζήτημα ἦτο μη-
δαμινὸν ἀπέναντι τῶν ἄλλων. Ἄλλως τε
διατὶ ν' ἀνησυχῇ περὶ τῆς Ἀντωνιέττας;
Τί συμφορώτερον δι' αὐτὸν τῆς ἀρπαγῆς
τῆς νεανίδος ἐκείνης παρὰ τοῦ Λαβερνὴ;
Ὁ Λουβοὰ δὲν ἡγάπα τόσο πολὺ τὴν
Ἀντωνιέτταν, ὥστε νὰ προσβληθῇ διὰ
τὴν φυγὴν αὐτῆς μετὰ τοῦ Γεράρδου,
οὐδ' ἐμίσει τόσο πολὺ τὸν Γεράρδον, ὥ-
στε νὰ μὴ ἐγκρίνῃ τὸν γάμον αὐτοῦ μετὰ
τῆς Ἀντωνιέττας. Ὁ Λουβοὰ πρὸ πάν-
των τὴν κυρίαν Μαιντενῶν ἐφοβεῖτο, αὐ-
τὴν ἐμίσει καὶ αὐτὴν ἤθελε νὰ πληξῇ·
διὰ τοὺς ἄλλους τί τὸν ἔμελεν ;

— Ἄς εὐτυχήσουν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν
καὶ ἄς μὲ εὐλογοῦν· κατὶ θὰ κερδήσῃ
πάντοτε ἡ ψυχὴ μου ἐκ τῆς εὐλογίας δύο
καλῶν ἀνθρώπων.

Ἐπεταί συνέχεια.

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Κάνεις ἀπὸ τοὺς φίλους, ἐξηκού-
θησεν ἡ κόρη σου, δὲν ἤθελε συναινέσει
νὰ μὲ βοηθήσῃ, καὶ ὁ πατὴρ· Βιλλαγῶς
ἰσχυρότερον ἀπὸ τοὺς λοιπούς.

— Φοβεῖται διὰ τὴν υἱεὶάν σου, καὶ
δὲν ἔχει ἄδικον.

— Δὲν εἶνε μόνον χάριν τῆς υἱεὶας
μου. Δὲν ἐσκέφθητε ποτὲ ὅποιον κίνδυνον
διατρέχει κάνεις, ἐὰν προσβάλλῃ τὸν κύ-
ριον Βορισώφ ;

— Ὅχι, τὸ ὁμολογῶ· δὲν εἴμεθα εἰς
τὴν Ρωσσίαν, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐννοῶ πῶς
εἰς τὸ Παρίσι αὐτὸς ὁ Ρώσος πράκτωρ
δύναται νὰ ἐξασκήσῃ τὰ δικαιώματά του.

— Καὶ ὅμως ἔχετε πρὸ ὀφθαλμῶν νω-
πὸν παραδείγμα, τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ
κυρίου δὲ Καρνοέλ, τὸν ὁποῖον περιμένει
νὰ ἐξαφανίσῃ διὰ παντός.

— Ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ εὐρίσκετο ὑπὸ
περιστάσεις διαφόρους, διότι ἔφυγε κατη-
γορούμενος ἐπὶ κλοπῇ. Ἦτο πιθανὸν ὅτι
κάνεις, ἐκτὸς τῶν κατηγορῶν του, δὲν ἦ-

θελε τὸν ζητήσει. Ἐνῶ μὲ σὰς καὶ μ' ἐμὲ ἀκόμη, δὲν θὰ μεταχειρισθῇ βέβαια τὰ ἑδικά μέσα.

— Θὰ ἐνεργήσῃ διαφοροτρόπως. Σὰς λέγω ὅμως ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἐπιφοβός, ἐπειδὴ οὐδὲν τὸν ἐμποδίζει εἰς τὴν ἐκδίκησίν του, καὶ εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν θέλει νὰ ἐκδικηθῇ. Ἐπεριπλάχθη ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τοῦ ἔκλεψαν τὰ ἔγγραφα του καὶ ἀνεδύναντο νὰ τοὺς καταστρέψῃ ὅλους, δὲν θὰ ἐδίσταζε.

— Ὡστε ἐπιμένετε, κυρία, νὰ πιστεύετε ὅτι ἡ κλοπὴ ἐγένετο διὰ πολιτικούς λόγους... Ἀλλ' ἀπὸ ποῦ;

— Ἀπὸ δυστυχεῖς προγεγραμμένους ἴσως. Ἡ Εὐρώπη εἶνε πλήρως ἀπὸ ἐξορίτους; οἱ ὅποιοι πολέμῳ μακρόθεν τὸν ρωσσικὸν δεσποτισμὸν. Εὐτυχῶς δὲν εἰμαι ὑπὸ κλοῦς Ρωσσί, ὥστε δὲν ἔχω καμμίαν διαφορὰν νὰ λύσω μὲ τοὺς ὁμοίους τοῦ Βορισῶφ. Λαμβάνω ὅμως πάντοτε τὸ μέρος τῶν ἀσθενῶν. Δι' αὐτὸ ἐνδιαφέρομαι ὑπὲρ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους καταδιώκει αὐτὸς ὁ κητάσκοπος.

— Ὡστε καὶ ἂν ὁ κύριος δὲ Καρνοὲλ ἐβοήθησε τοὺς προγεγραμμένους αὐτοὺς νὰ κλέψωσι τὰ κιβωτίδια καὶ πάλιν θὰ τὸν ὑπερησπίζεσθε.

— Ναί, βέβαια, ἀλλὰ δὲν συμβαίνει ἔτσι. Αὐτὸς ὁ νέος εἶνε ἄθῳρος ὅπως καὶ σεῖς.

Γνωρίζομεν ποῖος εἶνε ὁ κλέπτης, ἀφοῦ τὸν εἶπεν ὁ Γῶγος. Κάποιος Λαδίσλας εἶνε. Αὐτὸ εἶνε ὄνομα πολωνικὸν βεβαίως εἶνε προγεγραμμένος καὶ ἔφυγε καθὼς μοῦ εἶπατε, μετὰ τὴν κλοπὴν. Αὐτὸ εἶνε φυσικώτατον καὶ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοὲλ δὲν εἶνε διόλου ἔνοχος.

Δὲν ἐπληροφόρηθητε ποτὲ ὑποθέτω ὅτι εἶχε σχέσεις μὲ ἀνθρώπους ξένους καὶ ὑπόπτους.

— Ὡς πρὸς τὸν Γῶγον, παραδέχομαι ὅτι τὸν ἐβοήθησεν αὐτὸν τὸν Πολωνόν. Ἡ χεῖρα Πιρίκ μόνον ἐδύνάτο νὰ μᾶς πληροφορήσῃ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος, ἀλλὰ δὲν θὰ πάγω νὰ τὴν ἐρωτήσω, διότι θέλω τὸ καλὸν τοῦ παιδιοῦ της.

— Ἀλλῶς τε αὐτὸ τὸ παιδί ἂν δὲν ἀνακτῇ ἐντελὲς τὸ λογικόν του δὲν ἔμπορεῖ νὰ δώσῃ πληροφορίας καὶ ἕως τότε ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔχωμεν τελειώσει τὰς ὑποθέσεις μας μὲ τὸν συνταγματάρχην Βορισῶφ.

Ὁ σκοπός μου, ὁ μόνος μου σκοπός, εἶνε νὰ ἐπανορθώσωμεν τὸ ἀδίκημα ποῦ ἐγένετο εἰς τὸν κύριον δὲ Καρνοὲλ.

— Σὰς παρακαλῶ δὲ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε καὶ ἐμὲ νὰ σὰς βοηθήσω, ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος μετὰ ζέσεως. Καὶ ἐγὼ ἔχω κατὰ νὰ ἐπανορθώσω... ἔχω νὰ ἐξαγοράσω τὴν ἀφροσύνην της χθές.

Καὶ πρὶν τεθῇ ὑπὸ τὰς διαταγὰς σας, θὰ σὰς διηγηθῶ καταλεπτῶς τὴν ἱστορίαν της κλοπῆς. Πρέπει νὰ τὰ μάθετε ὅλα.

— Μά... δὲν τὰ ξερῶ ὅλα; Ἐμαθα μετὰ μεγάλης μου λύπης ὅτι μαζὺ μὲ τὸ κιβωτίδιον ἐπῆραν καὶ πενήντα χιλιάδας φράγκα.

— Εἶνε ἀληθές· ἀλλὰ δὲν σὰς εἶπα ὅτι δις ἐπεχείρησαν νὰ βιάσουν τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ θείου μου.

— Τὴν ἰδίαν ἡμέραν;

— Ὅχι, πρὸ δύο ἡμερῶν καὶ ἡ πρώτη ἀπόπειρα συνοδεύθη ὑπὸ πολὺ περιέργους περιστάσεις. Ἐγὼ καὶ ὁ φίλος μου Βινιόρ μόνον τὸ γνωρίζομεν.

Μίαν τετάρτην, μετὰ τῶν δέκα καὶ ἑνδεκά ἐπηγαίνεμεν εἰς τοῦ θείου μὲν νὰ περάσωμεν τὸ βράδυ, ὅτε εἰς τὴν ἐξώθυραν συννητήσαμεν δύο ἄτομα, τοὺς ὁποίους ἐνομίσσαμεν ὡς προσκεκλημένους. Ἐξεπλάγην ὅμως ἅμα εἶδαμεν πῶς εἰς τὰ γραφεῖα. Ἐμβήκαμε μέσα· ἡ πόρταις ὅλαις ἦσαν ἀνοικταίς. Ἐνῇ κηρὶ ἔκαε ἀπάνω εἰς ἓνα τραπέζι. Τὸ ἐπῆρα καὶ ἔτρεξα νὰ φωτίσω εἰς τὸν Βινιόρ, ὁ ὁποῖος ἐπήγαγεν εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον καὶ ἐκεῖ ἀνεκαλύψαμεν κατὰ τι τρομακτικόν.

Τὸ χρηματοκιβώτιον φυλάσσεται ἀπὸ ἓνα μηχανήμα, τὸ ὁποῖον συλλαμβάνει ἀπὸ τὸ χεῖρ ἐκείνου, ὁ ὁποῖος προσπαθεῖ νὰ τὸ ἀνοίξῃ, χωρὶς προφυλάξεις τινάς. Αὐτὸ τὸ μηχανήμα εἶχεν ἐνεργήσει· συνέλαβε μίαν γυναῖκα καὶ τὸ χεῖρ της ἦτο μαγγανωμένον· ὥστε διὰ νὰ μὴ συλληφθῇ αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ἔκοψε τὸ χεῖρ της.

— Νομίζετε ὅτι ἦτο καμμιὰ τυχαία; ἠρώτησεν ἡ κόμησσα διὰ φωνῆς πᾶλλομένης.

— Ὅχι, βέβαια. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐσκέφθην ὅτι ἡ κλοπὴ αὐτὴ εἶχεν αἰτίαν ἰδιαιτέραν. Καὶ κατόπιν, ἅμα ἔμαθα ὅτι ἐκλάπη τὸ κιβωτίδιον τοῦ Ρώσσου, εἶδα ὅτι δὲν ἠπατώμην.

Δυστυχῶς ἐγὼ καὶ ὁ Βινιόρ ἐτηρήσαμεν τὸ πρᾶγμα μυστικόν. Ἡ γυνὴ δὲν ἐπαῆλθε, διότι θὰ ὑπέφερε φοβερὰ ἐκ τοῦ ἀκρωτηριασμοῦ...

— Ἐκτὸς ἂν δὲν ἀπέθανε.

— Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι εἶχε κάποιον συνένοχον, ἓνα Λαδίσλαν, καθὼς εἶπεν ὁ Γῶγος, καὶ μετὰ δύο ἡμέρας, ὁ συνένοχος αὐτὸς καλλίτερον πληροφορηθεὶς ἢ πρότερον, ἤνοιξε τὸ χρηματοκιβώτιον καὶ ἐπῆρε ὅ, τι ἤθελε. Τώρα νὰ σὰς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν της χειρὸς.

— Καὶ τὸ χεῖρ! ἠρώτησεν ἡ κόμησσα. Τί τὸ ἐκάματε;

— Ἀπεφασίσσαμεν μετὰ τῶν μᾶς νὰ μὴ ὁμιλήσωμεν εἰς κανένα περὶ τοῦ συμβάντος αὐτοῦ.

Ὁ Βινιόρ ἐφοβεῖτο μήπως τὸν κατηγορήσουν ὡς ἀμελεῖ κατὰ τὴν ὑπηρεσίαν του, καὶ ἐγὼ εἶχα ὀρεξιν νὰ κάμω τὸν ἀστυνόμενον γὰρ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν ἔνοχον, χωρὶς τὴν βοήθειαν κανενός.

Τὸ πρᾶγμα δὲν μοῦ ἐφάνετο ἀδύνατον. Πρῶτον ἦτο εὐκόλον νὰ ἀναγνωρίσω τὴν κλέπτριαν ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ δευτέρον εἶχεν ἀφήσει μαζὺ μὲ τὸ χεῖρ της καὶ ἓνα βραχιόλι.

— Μεγάλῃ ἀπροσεξίᾳ ἐκ μέρους τοῦ αὐτῆς γυναικός.

— Δὲν ἦτο ἀπροσεξία. Τὸ βραχιόλι ἦτο τόσῳ καλῶς σφιγμένον εἰς τὸ μάγγανον, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸ πάρῃ κανεὶς χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸν μηχανισμόν.

Τὸ μέσον αὐτὸ ὁ συνένοχος τὸ ἐζήτησεν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ εὕρῃ, ἀφοῦ ἡ ναγκάσθη νὰ κόψῃ τὸ χεῖρ της συντρόφου του.

Ἐπῆρα λοιπὸν τὸ χεῖρ καὶ τὸ βραχιόλι, ἀλλὰ μόνον τὸ βραχιόλι ἐφύλαξα.

Τὸ χεῖρ τὸ ἔρριψα εἰς τὸν Σηκουάνα ἀπὸ τὴν γέφυραν της Ὁμονοίας.

— Δὲν τὸ ἐψάρευσαν; Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδιάβασα κάπου εἰς τὰς ἐφημερίδας περὶ αὐτοῦ.

— Ναί, τὸ Παρίσι ὁλόκληρον ἔγενεν ἀνάστατον μερικαῖς ἡμέραις. Ἐδημιούργησαν μυθιστορήματα καὶ εἶπαν τόσα ἄλλα πράγματα, ἀλλὰ κανεὶς δὲν εὗρε τὴν ἀλήθειαν. Καὶ ἐπὶ τέλους μίαν νύκτα, τὸ κομμένο χεῖρ ἐκλάπη ἀπὸ τὴν Μόργην· οὗ τοῦ τοῦ εἶχαν ἐκτεθειμένον.

— Ναί, τὸ ἔμαθα, ἐψιθύρισε ἡ κόμησσα. Καὶ τὸ βραχιόλι;

— Τὸ βραχιόλι καὶ καίνο τὸ ἐπῆρε πάλιν ἡ πρῶτη κατόχος του. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ φορεῖ τώρα ἀπὸ τὸ ἄλλο χεῖρ.

— Μὰ πῶς, τὸ ἐχάσατε;

— Ὅχι, ἀλλὰ μοῦ τὸ πῆραν. Πρέπει νὰ σὰς πῶ, κυρία, ὅτι τὸ φοροῦσα εἰς τὸ χεῖρ μου καὶ τὸ ἔδειχνα εἰς τὸν καθένα. Πρᾶγμα γελοῖον, καὶ δι' αὐτὸ μ' ἐπερίπαιζαν ἄρκετοί.

— Καὶ μὲ μοῦ φαίνεται. Δὲν τὸ ἐφορούσατε τὴν ἡμέραν ποῦ ἦλθατε πρῶτην φορὰν ἐδῶ;

— Ἀλήθεια, καὶ τὸ ἔρριψατε κάτω μὲ ἓνα διαξιφισμόν. Δὲν μ' ἐπεριπαίζατε ὅμως Ἀπ' ἐναντίας μοῦ εἶπατε πῶς ἤμουν πολὺ εὐτυχής, ὅτι ἀγαπῶ καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ φυλάττω περισσότερον τὰ δῶρα της ἐρωμένης μου. Ἐρως εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν δὲν ὑπῆρχεν, ἀλλὰ θὰ ἔκαμνα καλὰ νὰ ἀκολουθήσω τὴν συμβουλὴν σας. Μοῦ τὸ ἤρπασε κάποιος ἄνθρωπος νὰ ἤμουν μωρὸ παιδάκι.

— Πῶς! ἡ ἔνοχος εἶχε τὴν αὐθαδεῖαν νὰ σχετισθῇ μαζὺ σας διὰ νὰ σὰς πάρῃ τὸ κόσμημα.

— Ὡ! ὅχι, δὲν εἶνε ἡ ἰδία. Αὐτὴ ἔχει καὶ τὰ δύο της χεῖρα, καὶ τί χεῖρα...

— Ὡστε, ἠρώτησεν ἡ κόμησσα μετὰ μικρὸν ἐνδοιασμόν, ἐνῆργει διὰ λογαριασμόν ἄλλης;

— Δὲν ἀμφιβάλλω, ἀλλὰ γνωρίζει τοὺς κλέπτας καὶ φαίνεται πῶς ἔχει καὶ αὐτὴ τὴν οὐρανὴν της εἰς τὴν ὑπόθεσιν της κλοπῆς.

Περὶ της γυναικὸς αὐτῆς σὰς ἔχω ὁμιλήσει ὅταν μ' ἔσωσε ἓνα βράδυ ὁ Γῶγος. Αὐτὴν μοῦ τὴν ἔδειξεν ὁ ἱατρός Βιλαγῶς εἰς τὸ σκέιτ καὶ ἔκαμα κακὰ νὰ τὴν ὀδηγήσω εἰς τὸ σπῖτι της, εἰς τὴν ὁδὸν Ζουφροᾶ.

Ἐξῆς μὲ τὸν Πολωνόν ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ὁ Γῶγος μοῦ εἶπεν ὅτι ἔκλεψε τὸ κιβωτίδιον, τὸν Λαδίσλαν αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἐχάθη μὲ τὴν κυρίαν, εὐθὺς ἅμα ἐπῆραν τὸ βραχιόλι πίσω.

Τὸ δὲ σπουδαιότερον εἶνε ὅτι αὐτὴ ἡ κυρία, ἡ αὐτοκαλουμένη κυρία Σεργάν,

είχε δειπνήσει πρὸ τῆς κλοπῆς μὲ μίαν γνωστὴν μου κοκόταν.

Τὸ δὲ βραχιόλι τὸ ἐφόρει εἰς τὸ ἀγλικὸν καφεῖον ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Ἡ κόμησάς ἤκουε μετὰ μεγάλης προσοχῆς, χωρὶς νὰ τὸν διακόπῃ καὶ χωρὶς νὰ φανῇ ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τῆς ἡ ἐντύπωσις, τὴν ὁποίαν τῆς ἐπροξένει.

— Ἀφ' ὅσα ἤκουσα, εἶπε βραδέως, συνεπέρανα ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοὐλ εἶνε ἀθῶος. Ἡ προκρίσθις μου τὸ ἔλεγε. Τόρα ἔχω πεποιθήσιν σταθεράν.

Μοῦ λέγετε ὅτι ἐγένοντο δύο ἀπόπειραι κλοπῆς, καὶ ὅτι ἡ πρώτη συνέβη ἐν αὐτῷ ὅτε ἐδίδεν ἐσπερίδα ὁ κύριος Δορζέρ. Ὁ κύριος δὲ Καρνοὐλ ἦτο βέβαια εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ θεοῦ σας, ἐνῶ τὸ χρηματοκιβώτιον ἡπείλειτο.

— Ὡ, βεβαιότατα. Δὲν ἔλειπε ποτέ.

— Δὲν ἦτο λοιπὸν μὲ τοὺς κλέπτας. Μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πῶς τοὺς εἶχε δώσει πληροφορίας ἢ πῶς τοὺς εἶπε τὸν τρόπον νὰ ἀνοίξουν τὸ χρηματοκιβώτιον, ἀλλ' εἶνε ἀπαράδεκτον. Ἡ γυνὴ ἐκεῖνη τότε δὲν θὰ ἔχανε τὸ χέρι τῆς, διότι θὰ ἦτο προειδοποιημένη περὶ τοῦ μηχανισμοῦ καὶ θὰ ἔξευρε πῶς νὰ τὸν καταστήσῃ ἀβλαβή.

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος μετὰ δύο ἡμέρας ἔκλειπε τὸ κιβωτίδιον, τὰ ἔξευρεν ὅλα αὐτά.

Νομίζετε ἴσως ὅτι εἰς τὸ διῆστημα τοῦτο ὁ κύριος δὲ Καρνοὐλ τὸν εἰδοποίησεν;

Ἐπὶ ὅσας πράξεις. Ὁ γραμματεὺς, ὁ γνωρίζων τὰ μυστικά τοῦ κυρίου τοῦ, ἔπρεπε νὰ εἰδεύρῃ καὶ τὴν ὑπαρξίν τῶν μαγγάνων καὶ ἂν ἦτο συμβουλιὰς τῶν κλεπτῶν, βεβαίως θὰ τοὺς εἰδοποιεῖ περὶ ὧν αὐτῶν πρότερον.

— Ὅλ' αὐτὰ εἶνε σωστά, ἐπιθύρουν ὁ Μάξιμος.

Καὶ τότε, ἐπανελάβε μετὰ ζήσεως ἡ κόμησάς, ὥστε δὲν μπόρῳ νὰ ἐννοήσω πῶς ἄνευς ἀπὸ σας δὲν τὸ ἐσκέφθη, ἀλλ' ἡ κλοπὴ ἀνεκαλύφθη.

Νὰ κατηγορήσῃ κανεὶς ἄνθρωπον ἀπόντα, εἶνε ἀνήκουστον.

— Ὅχι ἐγὼ. Δὲν τὸν κατηγορήσῃ ἐγώ. Δὲν ἤμουν ἐκεῖ.

— Τὸ ξέρω, ὁ Γῶγος μοῦ εἶπεν, ὅτι ἦτο ἐκεῖ ὁ Ρῶσος μόνον καὶ ὁ ταμίας. Καὶ ὁ Ρῶσος ἦτο ἀπ' ἐξω, ἐνῶ ὁ ταμίας ἦτο μόνος, ἀλλὰ παρέτρησεν ὅτι τὸ χρηματοκιβώτιον ἦτο ἀνοικτὸν.

— Ἀληθῶς, ἀλλ' ἐφώνησεν ἀμέσως τὸν συνταγματάρχην Βορισῶφ, καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἐκάλεσαν τὸν θεόν μου.

Ὁ Βινιόρ ἐμέτρησεν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ τὰ προσά.

Καὶ εὐρῆκην πῶς ἔλειπε τὸ κιβωτίδιον καὶ ὁ ταμίας εἶπεν ὅτι ἔλειπε καὶ πᾶσαν χρηματικὴν, δὲν ἔξευρε ἀκριβῶς πόσα, ἀλλὰ ἀσήμενον σχετικῶς. Καὶ τὸν ἐπιστεύσαν.

Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐκτὸς ἀν' ἐκλάπη μόνος του

Δὲν πρόκειται περὶ τούτου. Ἰδοὺ τρεῖς ἄνθρωποι, ἡνωμένοι ἐπὶ τὸ αὐτό, ἐνεκα συμβάντος τινος, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ καὶ τοῦ ἐνδιαφέρει. Χωρὶς νὰ σκεφθῶσι, χωρὶς

σχεδὸν νὰ ἐξηγηθῶσιν, οἱ ἄνθρωποι αὗτοι, συμφωνοῦσι ὅπως κατηγορήσωσιν ἄνθρωπον, τοῦ ὁποῖου ὁ βίος μέχρι τοῦδε ὑπῆρξεν ἀμεμπτος.

Ἔπεται συνέχεια.

Αἰετοπος

Κ. ΦΕΡΣΤΕΡ

ΕΝΕΚΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

Διήγημα.

[Συνέχεια καὶ τέλος]

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἤρχισεν ἄδουσα τὴν ἐσπέραν ἐν τῷ καφενείῳ τὰ ἄσματα τῆς, ἅτινα αὕτη συνάδεν μετὰ τινων κρούσεων ἐπὶ τῆς δερβούκας καὶ ἡ ἐπιτυχία τῆς ὑπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν. Αὕτη κατεκλύσθη ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων αὐτὴν ἀράβων ὑπὸ ἐνδείξεων ἔρωτος καὶ προτάσεων διαφόρων, ἀλλὰ ψυχρῶς ἀπαντᾷ ἀπεποιήθη. Τοῦτο τὴν κατέστησε πασίγνωστον, καὶ ἡ σκληρὰ ἐπιφύλαξις τῆς καθίστα αὐτὴν ἀξιεπαιστέραν. Οὐδεὶς ὅλων αὐτῆς τῶν λαπτρευτῶν διήγειρε πρὸς αὐτὴν βαθύτερον τι ἐνδιαφέρον, ὥς οὐ ἐσπέραν τινὰ ἐν τοῖς ἀκροαταῖς τῆς παρέτρησεν ὥρατιν τινὰ νέον, ὑψηλοῦ ἀναστήματος, οὐδόπως περὶ τῆς εὐνοίας τῆς διαφερόμενον. Τοῦτο ἐφάνη τῇ Ἰσᾷ παραδόξον, καὶ ἀπεφάσισεν ἵνα παντὶ σθένει κατὰκτῇ τὸν ἀδιάφορον. Πρὸς τοῦτο παρέτρησεν αὐτὸν κρυφίως προσεκτικώτατα, καὶ ἐνόμισεν ὅτι ὁ Ἀχμετ ἀγαπᾷ αὐτὴν, τοῦλάχιστον ὅσῳ καὶ οἱ λοιποὶ, ἔμενε δὲ μακρὰν μόνον ἐκ συνέσεως ἢ ἐκ δειλίας. Τοῦτο τὴν νύχαρίσκει καὶ ἡσθάνετο ἐαυτὴν ὑποχρεωμένην πρὸς τὸν νέον ἐπὶ τῇ ἐπιφύλαξιν τοῦ καὶ ὁ νοῦς τῆς μετ' οὐ πολὺ τότε ἀπεροφήθη ἐκ τῆς σκέψεως αὐτοῦ, ὥστε ἡδινάτει πλέον νὰποκρύψῃ, ὅτι ὁ παλαιός τῆς ἔρωτος ἐλησμονήθη.

Ὁ Ἀχμετ ἐκ τῆς στενῆς μετ' εὐρωπαϊκῶν συγγροτήσεως εὐγενεῖς τρόπους ἀπολαβῶν, καὶ λαμπρὰν παρὰ τοῦ πατρὸς τοῦ κληροδοτηθεῖσαν περιουσίαν κεκτημένος, ἔζη εὐρωπαϊστὶ ἀκούοντως καλῶς, καίπερ εὐσυνειδήτως τὰς διδασκὰς τοῦ Κορνιού τῆρᾶν καὶ ἐξαίρετου ὑπολήψεως ἐν τοῖς συμπαιγνίσμασι τοῦ ἀπολαμβάνων.

Ἡγάπα τὴν Ἰσᾶ ἐξ ὅλης ψυχῆς, ἀλλ' ἰδὼν συχνάκις τοὺς ποθοῦντάς αὐτὴν σκωπτικῶς ὑπ' αὐτῆς ἀποκρουσμένους, ἐξέλαθεν ὡς μίαν ἀσπλαγχνον ἐρωτότροπον, ἥς δὲν ἤθελε νὰ γείνη θυμᾶ.

Οὕτω εὐρίσκοντο τὰ πράγματα, καθ' ὃν καιρὸν ὁ Ἀγᾶς διεξήγαγε τὴν προμνημονευθεῖσαν συνομιλίαν μετὰ τῆς Ἰσᾶς.

Ἐχούσα δ' αὐτὴν τηλικαύτην δαψιλὴ ἐκλογὴν μνηστῶν καὶ πιεζομένη ὑπ' αὐτῶν πρὸς ἀπόφασιν τινὰ ἀπεκρίθη:

— Δότε μοι προθεσμίαν τριῶν μηνῶν, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ὁποίων θέλω ἀποφασίσαι.

Ἠλπίζεν, ὅτι ὁ Ἀχμετ ἴσως ἐν τῷ μεταξύ θὰ ἐδήλου τὴν ἀγάπην του· ἀλλ' οἱ τρεῖς μῆνες παρήλθον, χωρὶς οὐδεμίαν λέξιν περὶ τοῦ ἔρωτός του νὰ εἴπῃ· τοῦτο ἐνεκεν ἐσκέψατο αὕτη:

— Ἰσως μὲ ἀγαπᾷ μὲν, ἀλλ' οὐχὶ ὅσον ἐπίστευσα ἢ καὶ μὲ περιφρονεῖ μᾶλλον καὶ εἶμαι μωρὰ, νὰ ἐξαρτήσω τὴν καρδίαν μου ἐξ αὐτοῦ.

Ἐνεκα τῶν σκέψεων τούτων ἡ κόρη ἦτο βαθέως τεταραγμένη καὶ καταλυπημένη. Τὴν ἐσπέραν, πορευομένη κατὰ τὸ σῆμα εἰς τὸ καφενεῖον, εὗρε τοὺς ἀκροατὰς τῆς ὅλους καὶ παρέτρησεν τὸν Ἀχμετ ἐν τῇ συνήθει αὐτοῦ θέσει. Ἡ Ἰσᾶ ἔλαβε τὴν δερβούκαν τῆς καὶ ἀποδοδεμένη ἐν ταῖς σκέψεσιν αὐτῆς προκινερούσεν ἐπὶ μακρὸν καὶ εἶτα ἐφαλλεν ἐν τῶν μελαγχολικῶν ἀραβικῶν ἄσματων μετ' ἀληθοῦς παραφύρου ἐκφράσεως. Μόλις τὸ ἄσμα ἐτελείωσεν εἰς τῶν παρόντων λαβῶν τὸν λόγον ἤρχισεν:

— Σήμερον εἶνε ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἡ προθεσμία ἔληξε καὶ ἡ δορκὰς πρέπει νὰ ἐκλέξῃ.

— Τὸ γνωρίζω, ἀπήντησεν ἡ Ἰσᾶ, καὶ θὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου· ἀλλ' ἤθελον νὰ μοι δώσετε ἔτι καιρὸν τινὰ, ἵσως ἀκόμη τρεῖς μῆνας.

Ψιθυροὺς ἀντιρρήσεως διέτρεξε τὰς σειράς· μόνος ὁ Ἀχμετ ἐσίγα.

— Σὲ τρεῖς μῆνες μπόρεῖ νὰ πεθάνουμε, ἐφώνησεν οἱ ἄλλοι.

Δὲν ἀποθνήσκει κανεὶς τόσῳ ταχέως, ἀπεκρίνατό ἡ Ἰσᾶ· ἄλλως τε ἐὰν δὲν ἀπεφάσισα ἀκόμη, εἰθε σεῖς μόνον ἢ αἱ τίς, διότι οὐδὲν ἐκάματε, τὸ ὁποῖον νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς ἀποφασέως μου.

— Πῶς! δὲν ἐκάματε τίποτε! ἐφώνησεν ὅλοι ἐν χορῷ.

Δὲν σοὶ προσέφερα δύο χιλιάδας δοτρός; εἶπεν ὁ εὐτραφὴς Ἰμπραῖμ.

Δὲν σοὶ ἀπέστειλα χρυσὰ κοσμηματα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν; ἐφώνησεν ἄλλος τις.

Δὲν ἔλαβες ἀπὸ ἐμὲ τρία τρυφερώτατα ἄρνια; εἶπε τρίτος τις.

Δὲν σοὶ ἀπέστειλα τὰ λεπτότατα περικλυμματα; ἐπρόσθενεν ἕτερος.

Οὕτω ὁ θόρυβος ἤρχανεν ἐπὶ μᾶλλον· ὅλοι οἱ παρόντες ὠμίλουν συγχρόνως, ἐκαστὸς ἤθελεν, ὥστε αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ νὰ ἐπιδράσωσιν ἐπὶ τῆς εὐνοίας τῆς Ἰσᾶς. Ὁ Ἀχμετ, εἰ καὶ σιωπῶν, κατέστη ὠχρότατος.

— Πουχάσατε, εἶπεν ἡ Ἰσᾶ διὰ δι-κατορικὸν νέυματος τῆς μικρᾶς τῆς χειρός. Πρέπει ἐν τούτοις νὰ ἐπαναλάβω ὅτι οὐδὲν ἐκάματε. Δὲν χρειάζομαι τὸ χρῆμά σου, Ἰμπραῖμ, δύνασαι νὰ τὸ κρατήσῃς. Σὺ, Χασάν, δύνασαι τὰ χρυσὰ σου κειμήλια νὰ λάβῃς ὅπως τ' ἄρνιά σου, Ὁμαν, ἀπὸ πολλοῦ καταφάσθησαν, καὶ τὰ περικλυμματα σου, Μοχμέτ, ἀρμύζουσιν ἐξαισίως εἰς τὴν Αἰθιοπίαν, ἥτις σ' εὐχαρίσται· δι' ἐμὲ ὅμως οὐδεμίαν ἰδιαιτέραν ἀξίαν ἔχουσιν· ὀφείλατε ἐκτακτόν τι νὰ ἐκάματε.

— Εἰπέ, ἐφώνησεν ὅλοι, θέλομεν ὑπακούσαι.

— Ἀλλὰ δὲν ἀπόκειται εἰς ἐμὲ νὰ σας εἴπω τί ὀφείλατε νὰ κάμετε· μήπως δὲν εἶχατε τριῶν μηνῶν καιρὸν νὰ σκεφθῇτε περὶ τούτου.